

JONS IR ANIŪTĀ

KALĖDOS, ŠVENTOS KALĖDOS! KAS JŪSU, NELAUK? Išalkę, škalose studentai laukia kalėdu, nes tada jie parvažiuoj namon ir čia pradeda motinos juos lepinti: „Oi, Dieve, kaip vaikas išbales ir nubloges! viena skūra ir kaulai!“ - ko ne visuomet su tais žodžiais motina sutinka sūneli, ir nuo to česo pradeda ji girdyti ir penėti: dešromis, vėdaru, žąšmis, spirgliais, smetona, šildytu aliu ir pienu - trumpai sakant, visuom, kuom tikta! imano. Sūnus aug

Kaip pyragas nuo mielių! Po dviejų nedelių sūnus, jau gerai apskritus, palieka savo gimtine.

Mergaitės?! Tos laukia ir nesulaukia! Nes per Kalėdas apsitaisė. Geresniomis drapanomis važiuos į bažnyčia, ir galės pasirodyti kitiems: matai, sako, kas per šilkinė skara ir talūba - musėt, ten ne biedni, o sionas nepirktas, bet gražiai su bovelnu atauštas - musėt, ten būti gera gaspadinė, o ji pati kaip rožė žydanti. Vienok da toli kalėdos! - atsidusa biedna mergaitė ir dėl nusiramimimo da spraulniau pradeda verpti ir pusbalsiai užved dainele.

O berniukai?! Ir tie laukia, nors ne nuo taip ilgai. Jau dvi nedėlios prieš Kalėdas pradeda sau kuodus kirpti. Čebatus gerai su lašiniaiis ištep ir ne karta, užsimove, juos, bando po klėti, ar jie brašk, ar ne. Ne karta, arklius šerdami užmiršta miltu, užbarsyti, nes jiems ne miltai, bet jau na kaip liepa mergaitė rūpi! Ant galo prieina ir kūčių vakaras!